

РЕШЕНИЕ

№ 5943

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-18 СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петър В. Боснешки

при участието на секретаря Надежда Св. Масова
като разгледа докладваното от Петър В. Боснешки Гражданско дело № 20231100106626 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на искова молба от П. Ц. П., с ЕГН: *****, действащ в качеството си на „ЕТ С.-П. П.“, с ЕИК: *****, с адрес: град София, ж.к. „*****“, срещу О.Б.Б.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „*****“ с която е предявен иск с правно основание чл.439 ГПК, с който се да бъде признато за установено спрямо ответника, че ищеца не му дължи сумата в размер на 70000 лева - главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от 26.04.2010г. до окончателното плащане на главницата, сумата от 1416.70 лева - договорна лихва върху главницата за периода 01.12.2009г.-25.04.2010г., както и разноските по делото в размер на 1428.33 лева - държавна такса и 1397 лева - адвокатско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.06.2010г. по ч. гр. дело №19055/2010г. по описа на СРС, 66 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело №20128440403331 на ЧСИ С.Я., поради погасяване правото на принудително изпълнение на вземанията.

Ищецът твърди, че по молба на вискателя, въз основа на процесния изпълнителен лист от 28.06.2010г. е образувано изпълнително дело №20108460400384 на ЧСИ Орлин М., което дело впоследствие е продължено от ЧСИ С.Я. под № 20128440403331.

След образуване на изпълнителното дело са извършвани действия с цел проучване имущественото състояние на длъжника, като е направена справка от Национална база данни „Население“, както и справка за налични трудови правоотношения, по които длъжникът полага труд. Извършена е справка в Агенция по вписвания за придобити от длъжника недвижими имоти. Всички тези действия обаче не съставляват същински изпълнителни действия, а само обезпечават успешното провеждане на изпълнението. Поканата за доброволно изпълнение също е действие, обезпечавашо законосъобразното провеждане на изпълнението, а не изпълнително действие.

Последните изпълнителни действия по процесния изпълнителен лист са извършени на 13.08.2010г. и на 16.08.2010г., когато са наложени възбрани върху притежавани от страна на ищеца недвижими имоти. След налагането на възбраните до 16.08.2012г., не са извършвани изпълнителни действия, поради което и на основание чл. 433, ал. 1 т. 8 от ГПК,

изпълнителното дело се явява прекратено по силата на закона. Прехвърлянето на делото през месец октомври 2012г. е извършено след настъпването на т.нар. „перемпция“ и по никакъв начин не се отразява на нейното действие.

Твърди се, че вземанията по процесния изпълнителен лист са погасени на 16.08.2015г. с изтичане на петгодишния давностен срок.

В законоустановения срок ответникът О.Б.Б.“ АД е подал отговор на исковата молба, с който е оспорил производството по делото като недопустимо. Ответникът признава, че последното валидно изпълнително действие по ИД № 20128440403331 по описа на ЧСИ С.Я. е извършено на 28.11.2017г. и преремпция по делото е настъпила ex lege на 28.11.2019г., поради което и няма висящо изпълнително дело. Нещо повече с постановление на ЧСИ от 16.06.2023г. е постановено изрично прекратяване на изпълнителното дело. При условие, че съдът приеме иска за допустим ответникът е направил признание на иска, като също твърди, че процесните суми са погасени по давност. На основание чл. 78, ал. 2 от ГПК се иска възлагане изцяло върху ищеца сторените по делото разноски, тъй като с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото и с отговора признава напълно предявения иск.

След като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, Софийски градски съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че процесният иск е допустим и следва да се произнесе по същество.

Съгласно Решение № 60282 от 19.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 903/2021 г., III г. о., ГПК, длъжникът има правен интерес от установяване, че не дължи изпълнение на погасено по давност вземане, за което е налице изпълнително основание /влязло в сила съдебно решение/, въз основа на което е издаден изпълнителен лист, независимо от това дали е налице висящ изпълнителен процес. Наличието на изпълнителен титул в полза на кредитора, въз основа на който той може да инициира по всяко време изпълнително производство, обуславя интереса на длъжника да иска установяване, че вземането е погасено по давност. Това е така, защото само давността може да изключи принудителното изпълнение, но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете. Перемпцията не изключва принудителното изпълнение, защото когато тя настъпи и кредиторът направи искане за нов способ за изпълнение, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни поискания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращия се у него изпълнителен лист. Единствената последица от настъпилата перемпция е, че съдебният изпълнител ще образува новото искане в ново /като номер/ изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по силата на закона.

Съгласно Определение № 338 от 18.07.2018 г. по гр. д. № 209/2018г., IVг.о., при действието на новия ГПК ответникът по предявен установителен иск не може да предизвика прекратяване на делото поради отсъствието на правен интерес у ищеца, тъй като ищецът има интерес да получи решение при признание на иска. Ответникът обаче може да удовлетвори този правен интерес на ищеца, като направи признанието.

По основателността:

От фактическа страна се установява, че по ч. гр. дело №19055/2010г. по описа на СРС, 66 състав, е издаден изпълнителен лист от 28.06.2010 г., с който ищецът е осъден да заплати на О.Б.Б.“ АД, следните суми:сумата в размер на 70 000.00 лв. - главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от 26.04.2010 г. до окончателното плащане на главницата, сумата от 1 416.70 лв. - договорна лихва върху главницата за

периода от 01.12.2009 г. до 25.04.2010 г., както и разноските по делото в размер на 1 428.33 лв.-държавна такса и 1 397.00 лв. - адвокатско възнаграждение.

Въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано изп.д.№384/2010г. по описа на ЧСИ М., което впоследствие прехвърлено и образувано под № 20128440403331 по описа на ЧСИ Я. срещу ЕТ „С. - П. П.“.

По процесното изпълнително дело са извършвани изпълнителни действия, последното от което е от 28.11.2017г., като след това не са извършвани други изпълнителни действия.

По делото няма данни за събирани суми в изпълнителното производство.

Предвид гореизложената фактическа обстановка съдът намира за установено следното от правна страна:

Съгласно чл. 439 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението - т.е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението, като същият може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

По аргумент от разпоредбата на чл. 416 от ГПК с изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират.

Предвид гореизложеното и в съответствие с разпоредбата на чл. 439, ал. 2 ГПК, правнорелевантни в настоящото производство са само фактите, които са настъпили след 28.06.2010г., когато е влязла в сила заповедта за изпълнение и е издаден изпълнителен лист. Именно от този момент започва да тече срокът на новата погасителна давност относно вземанията, посочени в заповедта за изпълнение и в издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

С влизането в сила на заповедта за изпълнение се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. В този смисъл са Решение № 37 от 24.02.2021г., на ВКС по гр. д. № 1747/2020г., IV ГО; Определение № 480 от 27.07.2010г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV ГО, Определение № 443 от 30.07.2015г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II ТО, Определение № 576 от 16.09.2015г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV ГО, Определение № 480 от 19.07.2013г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV ГО.

Предвид гореизложената фактическа обстановка съдът намира, че последното валидно изпълнително действие по изп.д.№1638/2014г. по описа на ЧСИ С.Б. е от 28.11.2017г. Това действие прекъсва давността и от този момент започва да тече нова давност.

Настоящият състав намира, че към 28.11.2022г. са изтекли пет години, т.е. давността за принудително изпълнение на процесните вземания вече е изтекла.

Предвид гореизложеното съдът намира, че исковете са основателни и следва да бъдат уважени

По разноските:

Ищецът претендира разноски. Същия е представил договор за правни услуги с адв. П.

от 07.06.2023г., видно от който е осъществена безплатна правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.2 ЗА. Претендират се разноски за осъществената правна помощ.

На основание чл. 78, ал. 2 от ГПК се иска възлагане изцяло върху ищеца сторените по делото разноски, тъй като с поведението си ответникът не е дал повод за завеждане на делото и с отговора признава напълно предявения иск.

В хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв адвокатите могат да предоставят безплатна правна помощ на материално затруднени лица. При безплатна правна помощ, осъществена по договор между страна по дело и адвокат, не намира приложение Законът за правната помощ. Ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, съдът определя възнаграждение на адвоката по правилата на чл. 36, ал. 2 ЗАдв. Адвокатското възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв се дължи директно на адвоката и не представлява разход на представляваната от него страна, но по своя характер задължението за неговото заплащане от ответната страна е задължение за заплащане на разноски по смисъла на чл. 78, ал. 1 ГПК – този извод се подкрепя от нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, приложима, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски. В този смисъл е и константната съдебна практика, намерила израз в Определение № 643 от 7.12.2022 г. на ВКС по к. ч. т. д. № 2370/2022г.

С утвърдената практика на ВКС – напр. определение № 262 от 05.12.2018 г. по т. д. № 867/2018 г., I т. о., определение № 528 от 20.06.2012 г. по ч. т. д. № 195/2012 г., II т. о., определение № 395 от 09.07.2018 г. по ч. т. д. № 1314/2018 г., II т. о., определение № 682 от 18.10.2012 г. по ч. гр. д. № 598/2012 г., III г. о., определение № 442 от 28.06.2019 г. по ч. т. д. № 502/2019 г., II т. о., определение № 257 от 09.05.2018 г. по ч. т. д. № 226/2018 г., II т. о., определение № 417 от 17.10.2018 г. по ч. т. д. № 2238/2018 г., I т. о., определение № 665 от 05.12.2018 г. по ч. т. д. № 2467/2018 г., II т. о. и много други, е прието, че наличието на основанието по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв не може да бъде обсъждано от съда при произнасяне по отговорността за разноски. Този извод се извежда от чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв, очертаващ изчерпателно предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, а именно: да е оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 13 ЗАдв и в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски. Изпълнението на посочените две условия задължава съда да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в НМРАВ по чл. 36, ал. 2 ЗАдв, като осъди другата страна да го заплати.

В процесния случай съдът намира, че са налице и двете предпоставки на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв, за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ.

Разпоредбата на чл.78 ГПК урежда основното правило в гражданския процес, а именно, че страната, която губи делото следва да понесе и отговорността за разноски. Единственото изключение от правилото, че страната, която е загубила делото понася отговорността за съдебните разноски, е разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, която е недопустимо да се тълкува разширително.

Предпоставките за недължимост на разноските по делото от ответника, когато искът е уважен, са кумулативно посочени в чл. 78, ал. 2 ГПК и те са две: ответникът да не е дал повод за предявяване на иска и да го е признал. В процесния случай безспорно е налице признание на иска.

Относно предпоставката на чл. 78, ал. 2 ГПК - ответникът да не е дал повод за предявяване на иска, е налице трайно установена практика на ВКС, изразена в определение № 50010 от 23.03.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3372/2022 г., IV г. о., ГК, определение № 1379 от 1.06.2023 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1965/2023 г., IV г. о., ГК, определение № 50413 от

5.10.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 2100/2022 г., I т. о., ТК, определение № 95/22.02.2018г. по ч. гр. д. № 510/2018г. на ВКС, ГК, IV г.о., определение № 534/6.12.2019г. по ч. гр. д. № 4484/2019г. на ВКС, ГК, III г. о., определение № 320 от 20.07.2022г. на ВКС по ч. т. д. № 1122/2022 г., II т. о., ТК, определение № 474 от 7.11.2019г. на ВКС по ч. гр. д. № 3063/2019 г., IV г. о., ГК, и много други, с която е прието, че преценката се извършва във връзка с предмета на конкретното дело и въз основа на извънсъдебното и процесуално поведение на ответника. При признание на иска, ответникът не дължи разноски, ако не е разполагал с изпълнителен титул или не е предприел действия за принудително събиране на вземането срещу ищеца чрез образувано изпълнително дело, възможност за друга извънпроцесуална принуда или не е дал друг повод за предявяването на иска.

Доколкото е безспорно, че в процесния случай ответникът разполага с изпълнителен титул, то и същият не може да бъде освободен от отговорност за разноски. В случая ответникът е станал причина за завеждане на делото, защото при наличие на изпълнителен лист, предявяването на иск по чл. 439 от ГПК за оспорване на изпълнението въз основа на факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителния лист е единствената възможност за защита на длъжника. Същият се е възползвал от правото си да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факт, който е настъпил след съдебното му установяване и който е от значение за съществуването му. Съгласно постоянната практика на ВКС когато сезирането на съда е условие за упражняване на субективни права на ищеца, признанието на иска не е достатъчно, за да се освободи ответникът от отговорността за разноски, защото липсва първата предпоставка на чл. 78, ал. 2 ГПК.

Предвид гореизложеното и на основание на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от НМРАВ съдът намира, че следва да осъди ответника да заплати на адв. П. сумата от 6589,36лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на ищеца в настоящето производство.

Ищецът е бил освободен от внасяне на държавна такса на основание чл. 83, ал.2 ГПК.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал.6 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Софийски градски съд държавна такса от 2969,68 лева, ведно със законната лихва върху държавните вземания, считано от влизане на решението в сила до окончателното изплащане на сумата.

Предвид гореизложеното и на основание чл.237 ГПК съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове на П. Ц. П., с ЕГН: *****, действащ в качеството си на „ЕТ С.-П. П.“, с ЕИК: *****, с адрес: град София, ж.к. „*****“, срещу О.Б.Б.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „*****“ с правно основание чл.439 ГПК, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 70000 лева - главница по договор за кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от 26.04.2010г. до окончателното плащане на главницата, сумата от 1416.70 лева - договорна лихва върху главницата за периода 01.12.2009г.-25.04.2010г., както и разноските по делото в размер на 1428.33 лева - държавна такса и 1397 лева - адвокатско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист от 28.06.2010г. по ч. гр. дело №19055/2010г. по описа на СРС, 66 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело №20128440403331 на ЧСИ С.Я., поради погасяване по

давност на правото на принудително изпълнение на вземанията.

ОСЪЖДА О.Б.Б.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „***** да заплати на адв.К.С., САК, с адрес:гр.София, ул.“***** партер, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв, вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от НМРАВ, сумата от 6589,36лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ищеца в настоящето производство.

ОСЪЖДА О.Б.Б.“ АД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: град София, бул. „***** да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 2969,68 лева, представляваща държавна такса, ведно със законната лихва върху държавни вземания, считано от датата на влизане на решението в сила до окончателното изплащане.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд- гр.София в двуседмичен срок от връчване на препис от решението на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____